

УДК 658.5.012.1

DOI: https://doi.org/10.31521/modecon.V57(2026)-31

Стефанів І. Ф., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри фінансових технологій та банківського бізнесу, Західноукраїнський національний університет, м. Тернопіль, Україна

ORCID: 0000-0003-2026-9835

e-mail: sifftern@gmail.com

Удосконалення механізму управління фінансовою стійкістю підприємства

Анотація. У статті здійснено оцінку критеріїв ефективності функціонування суб'єктів господарювання, окреслено основні форми оптимізації їх фінансової діяльності та методи управління факторами виробництва в умовах невизначеності. Обґрунтовано, що удосконалення механізму управління фінансовою стійкістю є ключовим елементом фінансового менеджменту підприємства та необхідною передумовою його стабільного довгострокового розвитку. Зазначено, що ефективність механізму управління фінансовою стійкістю значною мірою залежить від стратегічного планування, фінансової політики та фінансової стратегії підприємства. Визначено особливості процесів формування та використання фінансових ресурсів, чинні форми забезпечення фінансової стійкості та фінансової рівноваги. Особливу увагу приділено основним проблемам, що стримують розвиток підприємств. Обґрунтовано необхідність використання сучасних інформаційних технологій для планування та контролю ефективності управління ресурсами. Зазначено, що в сучасних умовах існує гостра необхідність оптимізації витрат з метою забезпечення стабілізації доходності та нормалізації рівня ризиків. Запропоновано напрями удосконалення економічних відносин між суб'єктами економічної системи. Визначено фактори, що впливають на ефективність процесів формування прибутку та накопичення ресурсів, акцентовано увагу на пошуку методів оптимізації їх структури, способів досягнення оптимального рівня рентабельності капіталу та прискорення його оборотності. Зазначено, що одним із шляхів формування стійкого фінансового стану підприємства є впровадження раціональних систем управління факторами виробництва.

Ключові слова: підприємство; фінансова стійкість; прибуток; ліквідність; доходність; грошові потоки; рентабельність.

Stefaniv Ihor, Candidate of Economic Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Financial Technologies and Banking, West Ukrainian National University, Ternopil, Ukraine

Improving the Mechanism for Managing the Enterprise's Financial Stability

Abstract. Introduction. Enterprise development requires improving financial mechanisms. Given the challenging conditions under which businesses operate today, it is necessary to implement measures that will stabilize their economic activities and help them recover from the crisis. The difficult political and economic situation in the country, the instability of the economic system, and the significant risks require improving the system to ensure financial stability. This goal is of paramount importance in the current period.

Purpose. The main goal of this study is to develop a theory for managing the financial stability of economic entities and to improve scientific approaches to forming enterprise development policy in difficult conditions.

Results. Improving the financial stability management system is the main element of financial management within an enterprise. It is also a necessary prerequisite for stable long-term development. This system includes strategic planning because a business's financial stability largely depends on its financial policy and how it's implemented, as well as its financial strategy for managing production factors. Only under conditions of financial stability can a business entity effectively carry out its activities and achieve its goals with minimal effort and risk.

This article assesses the effectiveness of business entities' operations, outlines the main forms of optimizing their financial activities and managing production factors under conditions of uncertainty. It also determines the features of the processes of forming and using financial resources and the existing forms of ensuring financial stability and balance. Attention is paid to the main problems hindering enterprise development. The need to use modern information technologies to plan and control the effectiveness of resource management is substantiated.

It is noted that, in modern conditions, there is an urgent need to optimize costs to stabilize profitability and normalize risk levels. The article proposes directions for improving economic relations between entities of the economic system.

Conclusions. Methods to increase the efficiency of profit formation processes, resource accumulation, and optimization of their structure; maintain optimal capital profitability; and accelerate its turnover are proposed. It is noted that one way to achieve a company's financial stability is to select rational systems for managing production factors.

Keywords: enterprise, financial stability, profit, liquidity, profitability, cash flows, profitability.

JEL classification: G22;G30; G31.

¹ Стаття надійшла до редакції: 23.06.2026

Received: 23 June 2026

Постановка проблеми. Постійні зміни в економічній системі, економічні підйоми та спади суттєво впливають на ефективність діяльності підприємств, рівень їх фінансової стійкості, прибутковості та платоспроможності. Менеджери підприємств, адаптуючись до постійно змінюваних умов, набувають знань і навичок щодо управління активами та намагаються стабілізувати господарську діяльність. Попри це, значна кількість суб'єктів господарювання в сучасних умовах не в змозі швидко адаптуватися до змін в економічній системі, стабілізувати свою діяльність і забезпечити подальший розвиток [1].

Фінансова стійкість є одним із основних фінансових показників, що характеризує здатність підприємства функціонувати й розвиватися в мінливому конкурентному середовищі, підтримувати високі темпи господарської діяльності та забезпечувати досягнення стратегічних цілей. Вона є важливою ознакою й чинником ефективного функціонування підприємства в довгостроковій перспективі.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблемам формування та оцінювання фінансової стійкості суб'єктів господарювання присвячено праці багатьох вітчизняних і зарубіжних учених, зокрема Г. І. Міокової, І. Ю. Салькової, І. О. Геращенко, Г. О. Партина та інших. У їхніх дослідженнях розкрито теоретичні засади управління фінансовою стійкістю підприємств.

Окремі аспекти цієї проблематики висвітлено у працях інших науковців. Так, Коваль О. В. і П. Р. Літус [1] розглядали теоретичні та практичні аспекти управління фінансовою стійкістю; Ткаченко Є. Ю., Фатюха В. В. та Яришко О. В. [2] досліджували сучасні методи оцінювання рівня фінансової стійкості підприємства; Салькова І. Ю. та Санцевич В. О. [3]

акцентували увагу на проблемах оцінювання ефективності управління капіталом; Чепка В. В. [4] аналізувала фактори, що впливають на фінансову стійкість підприємства.

Водночас теоретичні засади формування стійкого фінансового стану підприємств в умовах невизначеності потребують подальшого розвитку.

Формулювання цілей дослідження. Метою дослідження є розвиток теоретичних засад управління фінансовою стійкістю суб'єктів господарювання та удосконалення наукових підходів до формування політики розвитку підприємства в складних умовах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Фінансова стійкість підприємства є одним із ключових об'єктів управління системи фінансового менеджменту. Поряд із забезпеченням належного рівня фінансової стійкості суб'єкт господарювання здійснює заходи щодо оптимізації структури та стану власних ресурсів, прагнучи забезпечити їх ефективне використання, підтримати сталий розвиток і зберегти основні показники діяльності на оптимальному рівні [6].

Система управління фінансовою стійкістю ґрунтується на певних принципах і включає різні форми управління факторами виробництва. Її основним завданням є забезпечення стабільного розвитку підприємства, зростання його прибутковості за оптимального рівня ризиків. Вона тісно пов'язана з особливостями та напрямками діяльності конкретного підприємства, типом системи фінансового менеджменту, темпами розвитку, характером впливу економічної системи та обраними методами управління ризиками. Система управління фінансовою стійкістю підприємства ґрунтується на сукупності взаємопов'язаних принципів, які наведено на рис. 1.

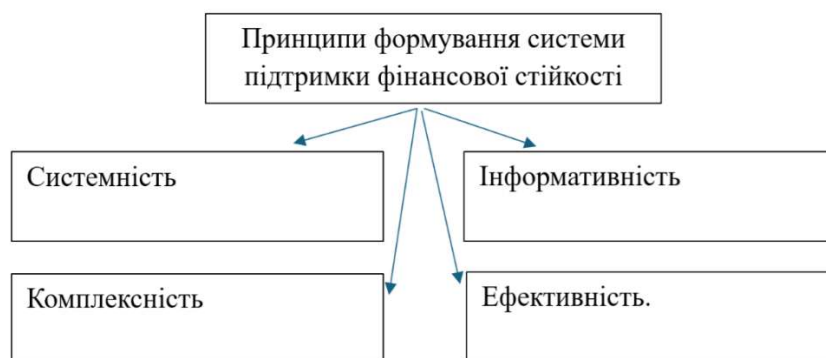

Рисунок 1 – Принципи системи управління фінансовою стійкістю

Джерело: побудовано автором на основі власних досліджень

Системність. Суб'єкт господарювання постійно вдосконалює власну діяльність, оптимізує систему управління ресурсами з метою стабілізації виробничих процесів і підвищення прибутковості.

Комплексність. Підприємство може забезпечити оптимальний рівень фінансової стійкості лише за умови комплексного використання всіх наявних можливостей для підвищення ефективності своєї діяльності.

Інформативність. Будь-яка діяльність може бути ефективною лише за умови використання дієвих форм управління інформацією [7].

Ефективність. Будь-яка економічна діяльність має бути спрямована на підвищення прибутковості підприємства.

Система управління фінансовою стійкістю формується на основі комплексного підходу та повинна враховувати поточні можливості підприємства, перспективи його розвитку в економічній системі, а також те, що кожне підприємство має власні цілі, певний обсяг і структуру ресурсів та використовує їх із різним рівнем ефективності. Поєднання факторів виробництва з цілями підприємства, використання інструментів оперативного планування й управління дають змогу забезпечити ефективне управління рівнем фінансової стійкості суб'єкта господарювання на кожному етапі його діяльності.

Процес управління фінансовою стійкістю є складовою системи фінансового менеджменту. Досягаючи поставлених цілей, суб'єкт господарювання, використовуючи наявні активи та методи управління ними, формує власну систему управління факторами виробництва, яка забезпечує відповідний рівень фінансової стійкості на всіх етапах діяльності. Водночас максимальний ефект може бути досягнутий лише за умови ефективної взаємодії всіх ланок системи управління підприємством, постійного моніторингу факторів, що негативно впливають на його діяльність, а також своєчасного формування й коригування планів економічної діяльності [8, с. 154].

Планування та реалізація оперативних цілей передбачають застосування такого підходу до управління активами, який дає змогу за результатами фінансового й виробничого циклів сформувати структуру факторів виробництва, здатну підвищити ефективність діяльності підприємства в наступних періодах. Водночас на практиці досягти такого стану вдається не завжди.

Основним завданням системи менеджменту підприємства є формування такого стану, за якого суб'єкт господарювання може реалізовувати власні цілі, виконуючи свої функції на ринку із прийнятним рівнем прибутковості впродовж тривалого періоду часу та здійснюючи ефективне управління наявними ризиками.

Здатність підприємства постійно підтримувати ефективний оборот ресурсів, їх ліквідність та оптимальний рівень прибутковості свідчить про стійкий фінансовий стан. Якщо суб'єкт господарювання може забезпечити прийнятний рівень фінансової стійкості впродовж тривалого періоду часу, то це може вказувати на наявність передумов для забезпечення оптимального рівня прибутковості діяльності у перспективі.

Механізм управління фінансовою стійкістю включає такі складові:

- ресурси, управляючи якими суб'єкт господарювання здійснює вплив на ефективність діяльності;

- форми реалізації інвестиційних цілей, які змінюють структуру активів і напрями діяльності;

- методи управління фінансовими ризиками;

- систему оцінювання результатів управління факторами виробництва.

Процес управління фінансовою стійкістю повинен ґрунтуватися на оптимальному поєднанні всіх факторів виробництва підприємства, кожен із яких окремо та у взаємодії з іншими сприяє підвищенню ефективності діяльності й прибутковості. При цьому основними критеріями системи управління фінансовим станом є:

- кожна складова факторів виробництва повинна використовуватися максимально ефективно;

- фінансова діяльність повинна бути спрямована на забезпечення реалізації інтересів усіх суб'єктів фінансових відносин;

- система управління фінансовою стійкістю повинна бути сформована за оптимального поєднання всіх складових і рівнів системи менеджменту.

Загальним результатом ефективної діяльності суб'єкта господарювання є оптимальний рівень фінансової стійкості, який свідчить про високий рівень конкурентоспроможності підприємства та його здатність реалізовувати власні економічні й фінансові цілі у складних умовах господарювання. Саме рівень фінансової стійкості характеризує ефективність виробничої та господарської діяльності, прибутковість фінансових та інвестиційних вкладень, а також результати діяльності суб'єкта господарювання у сфері управління факторами виробництва.

Загалом економічна стійкість – це здатність суб'єкта господарювання зберігати напрями та темпи розвитку за різних умов під впливом різномірних факторів завдяки ефективному використанню наявних ресурсів.

Оптимальний рівень фінансової та економічної стійкості безпосередньо впливає на загальний фінансовий стан підприємства, його платоспроможність і ліквідність ресурсів. Варто зазначити, що якщо підприємству вдалося стабілізувати економічний стан, то в майбутніх періодах воно матиме необхідні ресурси для реалізації власних економічних цілей.

Фінансова стійкість є загальним результатом комплексної взаємодії всіх складових економічної діяльності суб'єкта господарювання та досягається завдяки ефективному використанню наявних ресурсів. Чим ефективніше здійснюється процес використання факторів виробництва, тим меншими зусиллями підприємство може реалізувати власні поточні цілі, забезпечуючи досягнення оптимального рівня фінансової стабільності.

Здійснюючи управління ліквідністю, підприємство спрямовує зусилля на підвищення оборотності ресурсів, зокрема оборотних активів, та оптимізацію джерел фінансування. Водночас увага концентрується на своєчасному оновленні основних засобів і максимізації ефективності їх використання. Важливим напрямом є формування оптимального співвідношення між власними та залученими ресурсами, а також підвищення ефективності використання активів.

Існують дві основні групи факторів, які впливають на рівень фінансової стійкості:

- оперативні;
- системні.

Оперативні фактори виникають у результаті поточного управління факторами виробництва. До них належать особливості процесів управління капіталом, його формуванням і використанням, а також система поточного контролю за оборотністю ресурсів. Негативний вплив таких факторів може бути усунений за допомогою оперативного менеджменту шляхом коригування поточних виробничих процесів.

Негативний вплив системних факторів може бути зменшений шляхом зміни напрямів діяльності, використання диверсифікації, реструктуризації факторів виробництва та впровадження нових методів управління. Загалом системне управління передбачає визначення стратегічних цілей і формування механізмів їх досягнення в умовах змін зовнішнього середовища. Забезпечення стабільного фінансового стану підприємства у довгостроковій перспективі можливе завдяки ефективній системі планування економічних цілей і визначення джерел їх реалізації.

Процес стратегічного управління фінансовою стійкістю можна розподілити на такі етапи: моніторинг; факторний аналіз; вибір форм управління фінансовою стійкістю; формування методів реалізації основних цілей підприємства.

Ми підтримуємо позицію науковців, які вважають, що фінансовий стан суб'єкта господарювання доцільно розглядати як рівень збалансованості ресурсів і джерел їх формування, функціонально пов'язаних із напрямками його діяльності.

Стабілізація економічного стану підприємства сприяє нормалізації рівня його ділової активності та формуванню стійких економічних зв'язків з іншими суб'єктами господарювання. Слід зазначити, що оптимальний рівень ефективності функціонування формується тоді, коли підприємству вдається забезпечити належну оборотність ресурсів за збереження оптимального рівня рентабельності діяльності.

Загальним результатом формування оптимального рівня економічної та фінансової стійкості суб'єкта господарювання є забезпечення стабільного й прийнятного рівня прибутковості в довгостроковому періоді.

Функціонуючи в умовах невизначеності, кожен суб'єкт господарювання здійснює управління різними видами ризиків. Основною метою такого управління є вибір найбільш прийнятних методів мінімізації ризиків, зменшення фінансових витрат і зниження загального рівня собівартості продукції. Така діяльність позитивно впливає на структуру капіталу підприємства, внутрішні та зовнішні грошові потоки, темпи розвитку та стабільність його функціонування.

Водночас для підвищення фінансової стійкості підприємство може збільшувати частку власних джерел фінансування, що певною мірою може негативно позначатися на темпах його розвитку. Обмеження активності та надмірна орієнтація на оптимізацію рівня фінансової стійкості можуть призводити до зниження прибутковості та маневреності активів.

Одним із основних напрямів діяльності суб'єкта господарювання є підвищення ефективності управління виробництвом і пошук оптимальної моделі обороту активів. Важливим завданням є забезпечення максимальної функціональності капіталу за умови збереження його ліквідності та оптимального співвідношення власних і залучених ресурсів. Загальним напрямом діяльності є нормалізація витрат, оптимізація доходів і стабілізація прибутковості, що дає змогу забезпечити належний рівень фінансової стійкості підприємства. Стабілізація економічної діяльності суб'єкта господарювання передбачає формування ефективної системи контролю за рівнем ризикованості його економічних операцій.

Оптимальний рівень функціональності капіталу сприяє зниженню сукупних витрат підприємства, рівня ризиків і забезпечує стабілізацію економічних процесів. Для формування ефективних систем управління ресурсами на підприємстві використовується система оперативного менеджменту, складовою якої є підсистема управління оборотністю ресурсів, ліквідністю та загальною ефективністю діяльності. Забезпечення оптимального рівня фінансової стійкості суб'єкта господарювання неможливе без здійснення фінансового моніторингу процесів обороту факторів виробництва та оцінювання впливу зовнішніх і внутрішніх факторів на результати діяльності.

Основними завданнями стабілізації економічної діяльності є:

Оптимізація прибутковості. Кожен суб'єкт господарювання прагне стабілізувати рівень прибутку, мінімізуючи сукупні витрати та ризики, і забезпечити збереження такого стану впродовж тривалого періоду. Варто зазначити, що процес нарощування прибутку є оптимальним лише в тому випадку, коли приріст доходів перевищує приріст витрат до моменту досягнення їх рівноваги. Подальше збільшення масштабів діяльності може бути пов'язане зі зростанням ризикованості економічних операцій.

Забезпечення безперервності виробничих процесів. Ефективне управління активами дає змогу оптимізувати процеси їх обороту та забезпечити стабільність виробничої діяльності.

Утримання оптимального рівня ліквідності капіталу. Ефективність системи управління ресурсами безпосередньо пов'язана з контролем за їх ліквідністю та маневреністю.

Забезпечення платоспроможності. Стійкість економічної діяльності можлива лише за умови підтримання оптимального рівня платоспроможності. Суб'єкт господарювання не матиме можливості своєчасно формувати необхідну структуру виробничих запасів належної якості без виконання зобов'язань перед постачальниками. Це впливає на формування ефективної політики управління заборгованістю.

Процес нормалізації фінансової стійкості розпочинається з моніторингу виробничих і фінансових процесів. Оперативне отримання інформації про поточний стан системи управління факторами виробництва та своєчасне коригування виробничих процесів дають змогу суб'єкту господарювання підвищити загальну ефективність діяльності. Це забезпечує можливість швидко реагувати на зміни економічного середовища, приймати більш обґрунтовані рішення та досягати запланованих результатів [9].

Оперативний моніторинг обороту ресурсів дає змогу отримувати інформацію про динамічні та вартісні характеристики капіталу, проводити факторний аналіз оборотності ресурсів і здійснювати розрахунок планової величини прибутку суб'єкта господарювання [11]. Постійне оцінювання динаміки економічних процесів і проміжних результатів дозволяє визначати поточну ефективність діяльності, коригувати структуру факторів виробництва та методи управління ними для забезпечення максимальної віддачі капіталу.

Якщо суб'єкту господарювання вдалося сформувати ефективну інформаційну систему, він отримує можливість оцінювати планові показники діяльності з урахуванням наявної структури факторів виробництва. При цьому здійснюється вибір найбільш ефективних методів управління факторами виробництва в поточному періоді для реалізації оперативних завдань.

Сучасна економічна наука сформувала загальні методи оцінювання ефективності діяльності суб'єкта господарювання та визначення факторів, які впливають на його фінансову й економічну стійкість. Загальна система оцінювання передбачає використання факторного аналізу процесів формування прибутку, ефективності використання активів суб'єкта господарювання як загалом по підприємству, так і за окремими їх видами. Варто зазначити, що ефективно сформована структура ресурсів безпосередньо впливає на швидкість реалізації оперативних і тактичних цілей

підприємства. При цьому підприємство має можливість забезпечувати оптимальний рівень рентабельності активів і прибутковості діяльності. Здатність суб'єкта господарювання підтримувати стабільний економічний стан сприяє забезпеченню фінансової стійкості, належного рівня платоспроможності та ліквідності активів. Якщо підприємству вдається нормалізувати економічний стан, то в певному періоді валові витрати можуть знижуватися, що створює передумови для підвищення ефективності економічної діяльності.

Чітко сформована та реалізована ресурсна політика суб'єкта господарювання дає змогу мінімізувати надмірну залежність від зовнішніх джерел фінансування, що позитивно впливає на загальний рівень фінансової й економічної стійкості. Максимізація ефективності використання наявного капіталу створює умови, за яких підприємство може оптимізувати потребу в залученні зовнішніх ресурсів і відповідно впливати на зниження витрат. Раціональне поєднання власних і залучених ресурсів у періоди стабілізації виробництва дає змогу зменшити рівень фінансових та економічних ризиків, що позитивно позначається на фінансовій стійкості підприємства.

Варто зазначити, що оптимізація рівня фінансової стійкості можлива лише за умови використання ефективних форм управління факторами виробництва, дієвих методів контролю за рухом ресурсів, які забезпечують прийняття своєчасних управлінських рішень, ефективне маневрування ресурсами та досягнення запланованих результатів.

Основними факторами, що характеризують фінансову стійкість підприємства, є:

- поступове зниження дебіторської та кредиторської заборгованості підприємства;
- стабільні обсяги виробництва;
- стійкий рівень прибутковості діяльності та рентабельності ресурсів;
- стабільність внутрішніх і зовнішніх грошових потоків суб'єкта господарювання;
- стійкі економічні відносини з іншими суб'єктами господарювання;
- стабільність інвестиційних процесів;
- збалансованість доходів і витрат;
- контрольованість фінансових ризиків.

Висновки. Формування стійкого фінансового стану підприємства є можливим за умови удосконалення системи управління фінансовими ресурсами. Механізм управління фінансовою стійкістю має бути сформований таким чином, щоб забезпечити керівництво підприємства необхідною інформацією для прийняття ефективних управлінських рішень щодо оптимізації рівня витрат і доходів у процесі здійснення виробничої діяльності. Основну увагу доцільно зосередити на раціональному управлінні факторами виробництва, збалансуванні грошових потоків, контролі фінансових ризиків та постійному

моніторингу результатів діяльності. Такий підхід до господарювання та забезпечить його здатність формування системи управління сприятиме оперативно реагувати на зміни зовнішнього підвищенню рівня фінансової стійкості суб'єкта економічного середовища.

Література:

1. Коваль О. А., Літус П. Р. Управління фінансовою стійкістю підприємства. *Ефективна економіка*. 2020. № 12. DOI: 10.32702/2307-2105-2020.12.77.
2. Ткаченко Є. Ю., Фатюха В.В., Яришко О.В. Фінансова стійкість підприємства: сутність та основи управління. *Інфраструктура ринку*. 2021. Вип. 56. С. 129-134. DOI: <https://doi.org/10.32843/infrastructure56-22>.
3. Салькова І.Ю., Санцевич В.О. Економічна сутність фінансової стійкості підприємства. *Економіка і суспільство*. 2018. Вип. №16. С.790-794. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/16_ukr/120.pdf.
4. Чепка В.В., Матяш О.К. Фінансова стійкість підприємства: сутність та фактори впливу. *Економіка і суспільство*. 2017. №12. С.649-655. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/12_ukr/107.pdf.
5. Геращенко І.О. Механізм управління фінансовою стійкістю підприємства. *Вісник Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»*. 2017. №24. С. 124-128. URL: <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/31204>.
6. Міокова Г.І., Самсонова К.В. Фактори впливу на фінансову стійкість підприємства. *Наукові записки КНТУ*. 2011. Вип. 11, ч. І. С. 12-15. URL: <https://dspace.kntu.kr.ua/handle/123456789/4699>.
7. Партин Г.О., Папірник С.Є. Забезпечення фінансової стійкості підприємства за умов нестабільності середовища функціонування. *Механізм регулювання економіки*. 2022. №3-4. С. 129-135. DOI: <https://doi.org/10.32782/mer.2022.97-98.21>.
8. Ткаченко Є.Ю., Зінченко В.В. Сучасні підходи до оцінки фінансової стійкості підприємства. *Причорноморські економічні студії*. 2024. №86. С.153-159. DOI: <https://doi.org/10.32782/bses.86-24>.
9. Румик І.І., Мельніченко І.В. Методика наукового дослідження фінансової стійкості в системі економічного механізму малих підприємств: принципи управління та діагностика рівня. *Ефективна економіка*. 2025. №5. DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2025.5.21>.
10. Ларіонова К., Капінос Г. Механізми управління капіталом підприємства. *Modeling the development of the economic systems*. 2023. Вип. 3. С.147-154. DOI: <https://doi.org/10.31891/mdes/2023-9-20>.
11. Ahmed Y., Elshandidy T. Effect of leverage deviation on choices and outcomes of public versus non-public acquisitions. *International Journal of Finance & Economics*. 2021. Vol. 26, Iss. 3. P. 3436-3459. DOI: <https://doi.org/10.1002/ijfe.1969>.
12. Kumar A., Agrawal V. Exploring the Link Between Economic Value Added, Leverage, and Capital Structure Decisions: A Multi-Stage Analysis of Indian Corporates. *Advances in Consumer Research*. 2025. Vol. 2(4). P. 3816-3835. URL: <https://acr-journal.com/article/exploring-the-link-between-economic-value-added-leverage-and-capital-structure-decisions-a-multi-stage-analysis-of-indian-corporates-1478/>.

References:

1. Koval, O.A., & Litus, P.R. (2020). Management of financial stability of the enterprise. *Efektivna ekonomika*, 12. <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.12.77>.
2. Tkachenko, Ye., Fatiukha, V., & Yaryshko, O. (2021). Financial stability of the enterprise: essence and fundamentals of management. *Market infrastructure*, 56, 129-134. <https://doi.org/10.32843/infrastructure56-22>.
3. Salkova, I.U., & Santsevich, V.O. (2018). The economic essence of the financial sustainability of an enterprise. *Economy and Society*, 6, 790-794. https://economyandsociety.in.ua/journals/16_ukr/120.pdf.
4. Chepka, V. V., & Matiash, O. K. (2017). Financial stability of the enterprise: Essence and factors of influence. *Economy and Society*, 12, 649-655. https://economyandsociety.in.ua/journals/12_ukr/107.pdf.
5. Herashchenko, I. O. (2017). The mechanism of management of financial stability of the enterprise. *Bulletin of the National Technical University «Kharkiv Polytechnic Institute»: Economic Sciences*, 24, 124-128. <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/31204>.
6. Miokova, H. I., & Samsonova, K. V. (2011). Factors influencing the financial stability of the enterprise. *Scientific Notes of KNTU*, 11(1), 12-15. <https://dspace.kntu.kr.ua/handle/123456789/4699>.
7. Partyn, H., & Papirnyk, S. (2022). Ensuring the financial stability of the enterprise in an unstable environment. *Mechanism of an Economic Regulation*, 3-4(97-98), 129-135. <https://doi.org/10.32782/mer.2022.97-98.21>.
8. Tkachenko, Ye., & Zinchenko, V. (2024). Modern approaches to the assessment of the financial stability of the enterprise. *Black sea economic studies*, 86, 153-159. <https://doi.org/10.32782/bses.86-24>.
9. Rumyk, I. I., & Melnichenko, I. V. (2025). Methodology of scientific research of financial stability in the system of the economic mechanism of small enterprises: Management principles and level diagnostics. *Efektivna ekonomika*, 5. <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2025.5.21>.
10. Larionova, K., & Kapinos, H. (2023). Mechanism of enterprise capital management. *Modeling the Development of the Economic Systems*, 3, 147-154. <https://doi.org/10.31891/mdes/2023-9-20>.
11. Ahmed, Y., & Elshandidy, T. (2021). Effect of leverage deviation on choices and outcomes of public versus non-public acquisitions. *International Journal of Finance & Economics*, 26(3), 3436-3459. <https://doi.org/10.1002/ijfe.1969>.
12. Kumar, A., & Agrawal, V. (2025). Exploring the link between economic value added, leverage, and capital structure decisions: A multi-stage analysis of Indian corporates. *Advances in Consumer Research*, 2(4), 3816-3835. <https://acr-journal.com/article/exploring-the-link-between-economic-value-added-leverage-and-capital-structure-decisions-a-multi-stage-analysis-of-indian-corporates-1478/>.

